

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5572/23
22.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., које заступа пуномоћник адвокат Урош Мишковић из Врчина, Авалска 176, против тужених ВВ из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Горан Атанасковић из Београда, Алексе Ненадовића бр. 11 и ГГ из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Милан Савић из Београда, Балканска бр. 20/1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 135/23 од 11.5.2023. године, у седници већа одржаној дана 22.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 135/23 од 11.5.2023. године у ставу првом изреке и жалба тужиље АА у наведеном делу **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 135/23 од 11.5.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 333.535,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезу тужени да јој солидарно на име накнаде штете исплате, и то: на име накнаде штете по основу изгубљене зараде, износ од 1.994.387,70 динара, са законском затезном каматом почев од 25.4.2007. године као дана подношења тужбе па до коначне исплате; на име доспеле новчане ренте за период

од 13.7.2005 године до 31.12.2020. године износ од 2.168.893,09 динара, са законском затезном каматом почев од 31.12.2020. године па до коначне исплате; на име месечне ренте износ од 17.629,97 динара, почев од 20.5.2021. године, као дана пресуђења па убудуће док за то буду постојали разлози, а најкасније до 5. у месецу за претходни месец. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка у делу у којем су успели у спору, а до правноснажности пресуде Првог основног суда у Београду П 7353/16 од 20.5.2021. године, исплате износ од 278.625,00 динара.

Наведену пресуду тужиља је побијала у целини, а тужилац у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, и то из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је неоснована жалба тужиље у погледу одлуке о захтеву за накнаду материјалне штете, док је жалба тужилаца у погледу одлуке о трошковима парничног поступка делимично основана.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама, о којима не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа, због чега пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, па тужиоци без основа указују на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

У поступку пред првостепеним судом правилно је утврђено да су тужиоци дана 13.7.2005. године са агентом за некретнине отишли да погледају стан бр. ... у ..., ради изнајмљивања где су их дочекали ДД и ЂЂ са којима је требало да закључе уговор о закупу. Када су њих четворо изашли на терасу стана, дошло је до урушавања терасе којом приликом су пали са висине и задобили повреде. Тужиља АА је претрпела тешке телесне повреде због којих јој је умањена животна активност са аспекта ортопедске хирургије и са неуропсихијатријске стране, укупно 29%. Код тужиље је на контролном прегледу у новембру 2006. године констатовано да је њено стање добро, да је прелом срастао и да су покрети у оспегу нормалних граница.

Тужени су међу собом закључили уговор о заједничкој градњи којим су се споразумели да за заједничке потребе изградње зграду у ..., а решењем Општине Палилула – Општинског органа управе – Одељење грађевинских и стамбених послова од 20.9.2022. године, грађевинска дозвола издата је туженом ГГ. Међутим, решењем грађевинског инспектора, Сектора грађевинске инспекције, Секретаријата за имовинско-правне послове и грађевинску инспекцију Града Београда од 17.8.2004. године наложено је инвеститору радова да изврши санацију конзолне терасе у стану бр. ... у нивоу приземља, а кроз пратећу верификовану документацију и сагласност одговорних стручних лица. Након што је дана 13.7.2005. године, дошло до обрушавања терасе на којој су се налазили тужиоци, извршен је ванредни инспекцијски преглед,

према којем је грађевински инспектор констатовао да је тераса изведена врло нестручно уз непоштовање свих прописа о грађењу.

У време повређивања тужила је била незапослена с обзиром да је дипломирала непосредно пре повређивања, а запослила се 2010. године у струци и остварује зараду.

Наведено чињенично стање правилно је и потпуно утврђено на основу доказа предложених до делимичног укидања претходне првостепене пресуде, пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5460/21 од 15.12.2022. године, сагласно одредби члана 398 став 3 Закона о парничном поступку. У том смислу, утврђено чињенично стање тужила без основа оспорава истицањем да је првостепени суд био у обавези да изведе доказ вештачењем преко вештака медицине рада, ради утврђивања радне способности тужиље, сматрајући да је другостепени суд наложио извођење овог доказа пресудом од 15.12.2022. године.

Међутим, супротно наводима жалбе тужиље другостепени суд није наложио првостепеном суду извођење овог доказа, већ да, поштујући ограничења прописана одредбом члана 398 став 3 ЗПП цени основаност захтева тужиље за накнаду материјалне штете. Према наведеној одредби, на новој главној расправи странке могу да износе нове чињенице и предлажу нове доказе о истом захтеву, само ако учине вероватним да без своје кривице нису могли да их изнесу, односно предложе, односно ако подносилац жалбе није био странка или није имао положај странке (умешач) до укидања пресуде, осим ако законом није другачије прописано. С обзиром да тужила до делимичног укидања раније првостепене пресуде пресудом Апелационог суда у Београду од 15.12.2022. године није предложила извођење наведеног доказа, те да није учинила вероватним да без своје кривице овај доказ није могао да буде изнет до наведеног процесног момента, правилно је првостепени суд одбио извођење овог доказа. Осим тога, с обзиром да се тужила запослила у струци током 2010. године код тужиље трајна неспособност за рад свакако није наступила, док чињеница коју наглашава у жалби а која се тиче тога да она и даље не може да чучне, да храмље и да има краћу ногу, јесте од значаја за умањење њене животне активности али не и за умањење радне способности, које код тужиље несумњиво не постоји с обзиром да се запослила у струци и да ради.

Код чињенице да тужила у моменту задобијене повреде није била запослена, да није доставила доказ да услед повреде и лечења није могла да нађе посао у струци до 2010. године, посебно ако се има у виду да је већ у новембру 2006. године тужилино стање било добро, да је прелом срастао и да су покрети били у опсегу нормалних граница, тужила због повређивања није изгубила зараду односно неостваривање зараде није у узрочно-последичној вези са штетним догађајем. С обзиром да је способна за обављање послова за које се школовала пошто се у струци и запослила, не припада јој ни новчана рента јер није утврђено да је услед претрпљених повреда била онемогућена да остварује приходе које би остваривала да је била здрава. Због свега наведеног првостепени суд применом одредбе члана 195 ЗОО тужбени захтев тужиље одбио је као неоснован.

Правилно првостепени суд примењује одредбу члана 195 став 1 и 2 ЗОО

приликом доношења одлуке о захтеву тужиље за накнаду материјалне штете. Наиме, према наведеној одредби, накнада штете у виду изгубљене зараде представља измаклу корист у виду губитка зараде због неспособности за рад, и то за време лечења и након наступања трајне потпуне или делимичне неспособности за рад, на коју би тужиља имала право само ако је стварно настала до пресуђења. Међутим, имајући у виду да тужиља зараду није губила јер није била запослена у моменту повређивања, нити је доказала да би по редовном току ствари основано могла очекивати да би зараду остварила и пре 2010. године, правилан је закључак првостепеног суда о неоснованости тужиљиног захтева за накнаду штете због изгубљене зараде.

Такође, правилан је закључак првостепеног суда и о неоснованости захтева за исплату ренте јер она може припадати само оштећеном који је изгубио радну способност (потпуно или делимично), у висини зараде коју би он остварио у време пресуђења, да до губитка радне способности није дошло, уколико се по редовном току ствари може очекивати да би он и убудуће ту зараду остваривао. Међутим, с обзиром да се тужиља запослила у струци 2010. године, те да је према томе способна да обавља послове за које се школовала, и њен захтев за исплату ренте неоснован је јер није утврђено да услед повреда не може да остварује приход који би остваривала да до повреде није дошло.

Како се ни осталим наводима жалбе тужиље не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде у погледу одлуке о њеном тужбеном захтеву, другостепени суд је ову одлуку потврдио применом одредбе члана 390 ЗПП.

Међутим, одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, не може се прихватити као правилна, због погрешне примене материјалног права.

Наиме, према одредби члана 150 став 1 ЗПП, парнични трошкови су издаци учињени у току или поводом поступка а према одредби члана 154 став 1 ЗПП суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Тужиља је током поступка имала трошкове вештачења од стране вештака медицинске струке у износу од 40.000,00 динара, и ови трошкови су били потребни за вођење парнице. Имала је и трошкове у износу од 30.000,00 динара на име обављеног економско-финансијског вештачења. С обзиром да је вештак економско-финансијске струке дао по задатку суда налаз и мишљење у погледу трошкова лечења, са којим захтевом је тужиља у целини успела, али и налаз и мишљење о висини изгубљене зараде и ренте, у ком делу није успела, припадају јој трошкови овог вештачења само у делу који се односи на задатак у погледу трошкова лечења, јер је у том делу у спору успела, те су ови трошкови били потребни за вођење парнице. По оцени другостепеног суда потребни трошкови за економско финансијско вештачење износе 15.000,00 динара.

Због тога тужиоцима који су били заступани од стране пуномоћника адвоката, сходно одредбама чланова 150-163 Закона о парничном поступку, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама

припадају трошкови на име заступања од стране пуномоћника из реда адвоката и то за састав тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 11.250,00 динара, за заступање на пет одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, приступ на четири неодржана рочишта у износу од по 7.125,00 динара, за састав две жалбе у износу од по 22.500,00 динара, што све укупно износи 159.750,00 динара, увећано за 50% на име заступања две странке, што износи укупно 239.525,00 динара, на име судске таксе на пресуду у износу од 39.000,00 динара, као и на име трошкова вештачења у износу од 55.000,00 динара, што све укупно износи 333.535,00 динара. Тужиоцима не припадају трошкови судске таксе на пресуду у износу од 74.478,00 динара колико су они у обавези да плате на име судске таксе, с обзиром на делимичан успех у парници, због чега им је судска такса за пресуду одмерена према вредности са којом су у парници успели.

Правилном применом одредби чланова 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку, решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке побијане пресуде преиначено је применом одредбе члана 401 тачка 3 у вези са чланом 394 тачка 4 Закона о парничном поступку.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић